

men dertil behøves der ikke et Udvalg paa 15 Medlemmer. Jeg tror, at et Udvalg paa 9 Medlemmer vil kunne gjøre Tyldest, men jeg skal ikke videre udtale mig derom, idet jeg ønsker for min Stemmegivning at høre andre Medlemmers Udtalelser derom. — Derimod maa jeg meget bede det ærede Thing at undskylde, hvad jeg sagde om Frankrig; det fremkom i den sidste Halvdel af mit Foredrag, da jeg som bemærket ikke søgte mig saa vel. Jeg skulde ikke have talt saa meget om, hvad der skete i 1852, thi det var et stort Tilbagekridt, men vi skulle gaa længere tilbage, nemlig til Konstitutionen af 1791; allerede Konventet havde et saadant særligt Udvalg, og det kom ogsaa frem igjen i Konstitutionen af 1793. Ved den Leilighed udtalte en Frankmand Noget, som maasse er det Bedste af, hvad der er sagt om denne Sag. Det var Benjamin Constant, som er en af dem, af hvem vi maasse her lære mest, hvis vi, som jeg haaber, komme til at nedsætte et saadant Udvalg. Med Hensyn til, hvad der er yttret om, at der kunde komme mange fjendsommelige Sager, mange Sager, der ikke vare værd at tage Hensyn til — thi det er Meningen —, har Constant yttret: „Det er bedre at taale det fjendsommelige ved 30 slet grundede Andragender end at bortvise et eneste retfærdigt; lad os kalde alle Ophysninger til os, først for at kaste Lys over vore Forhandlinger og dernæst for at overgive dem til Regjeringen, i hvis Saand Udøvelsen ligger“. Netop denne sidste Udtalelse viser hen paa, at der ikke, som man har frygtet, skulde være nogen Fare for, at Folkethinget vilde gjøre sig til en Overdomstol eller Overregjering, og Erfaringen fra de Steder, hvor der findes noget Egnende, vil vise det Samme. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvad der senere fremkom ved den franske Forsatnings Udvikling; vi finde noget Egnende i 1815, i 1830 og navnlig i 1848; men da jeg sidst kom ind paa at tale om Frankrig, skal jeg kun bede undskyldt, at jeg særlig fremhevede Aaret 1852. I dette Aar fandt der netop en Indsænkning i Petitionsretten Sted, idet alene Senatet, men derimod ikke den lovgivende Forsamling fik Ret til at modtage Andragender. Denne Tilløbelse fik ikke nogen videre Betydning, da Senatets Møder ikke en Gang vare offentlige, hvilket de først bleve i 1860. — Naar jeg har opholdt mig saa længe ved Udlandet, er det naturligvis ikke for at udtale, at — som man siger med et tydt Mundheld — „saadan en Ting maa vi ogsaa have“, men naar der hos os virkelig søles Trang til at faae et

saadant Udvalg, er det i sin Orden at henvende Blikket paa de Steder, hvor man har noget Egnende, og at se af den Erfaring, man der har indvundet. Jeg skal hermed slutte, idet jeg maa udtale som min Overbevisning, at man, dersom man vil være retfærdig, maa stemme for Nedsættelsen af et Udvalg som det foreslaaede.

Ville: Det er noget dybt, naar man faar at høre, at man ikke kan lade være at stemme for Forslaget, uden dermed at ophøre at være retfærdig. Det pleier ellers at være af den Art Udtalelser, som ellers ikke have nogen god Klang her i Salen, og som stundom standes paa deres Vel. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evensmoes) har stillet Forslag om, at dette Udvalgs Medlemstal skal forhøjes fra 9 til 15, og han ledsagede sin anbefaling af dette Forslag med den Bemærkning, at han vistelig skulde være den Sidste til at foreslaa store Udvalg. Saaledes gaar det Anden er meget villig, men Rjødet er overmaade strøbeligt. Det ærede Medlem er nemlig virkelig den Første, som har foreslaaet et stort Udvalg i denne Samling, thi baade Finantsudvalget og Soldatudvalget ere Arv fra foregaaende Samling. Det er altsaa det første Udvalg, som ved et privat Forslag foreslaas sammensat af et saa stort Antal Medlemmer, og det er det ærede Medlem, som har gjort sig skyldig i at komme med et saadant Forslag. Da jeg nu anser dette Udvalg for at være uheldigt, ligger det i Sagens Natur, at jeg foretrækker den mindre Ulykke for den større. Jeg vil anse et Udvalg paa 9 Medlemmer for i alt Fald at være mindre forfæstligt end et Udvalg paa 15 Medlemmer, og jeg vil derfor stemme imod det ærede Medlems Forslag. Jeg skulde for Øvrigt ikke have talt videre i denne Sag, naar der ikke i forrige Møde, i et Dieblit, da jeg tilfældigt blev kaldt udenfor Salen, var fremsat en mærkelig Bestyrelse imod os, der modsatte os Nedsættelsen af dette Udvalg, idet det ærede Medlem for Horsens (Bajer) ikke alene mente at kunne anføre en Grund, som vi ikke havde kendt, men sigtede os for at have fordulgt Omstændigheder, som maatte være os bekendte, og som maatte være i høi Grad talende for den Beslutning, hvorom der her er stillet Forslag. Det ærede Medlem sagde, at vi, som vare imod Forslaget, havde ligesom bredt et Glemselens Slør over, at der i England med den store parlamentariske Erfaring netop findes, hvad der her er foreslaaet for eet eneste Aar ad Gangen. Derpaa forklarede han os, at der i England fand-